
OM VI ER ONDE I BESTYRELSEN

ET FORSØG PÅ AT FORKLARE, HVORFOR BEBOERE KAN FÅ OPSAGT DERES LEJEMÅL OG SKAL FRAFLYTTE OMRÅDET

af Herman Nielsen

Boligforeninger en underlagt lovgivning, som fastlægges i Folketinget, og en boligforenings administration er både et hjælpeorgan for og i foreningens og det offentlige garant for, at vi i foreningen kender til og overholder gældende lov. Derfor har ansatte i boligforeninger meget at skulle have sagt, men det er ikke ensbetydende med, at de bestemmer noget. Er beboere og deres valgte repræsentanter i afdelingsbestyrelser og foreningsbestyrelse i overensstemmelse med gældende lov, bestemmer de – hvis de tør og vil!

Hvorfor hjælper vi beboere så ikke bare hinanden, så vi alle kan bo her og have det rart?

Fordi, fordi, fordi

Det er vigtigt først at fremhæve, at det gør vi da også i det store og hele – altså hjælper hinanden og har det rart som boende her. Men så dukker der med jævne mellemrum i så stor en forening med over 5000 lejligheder og nogenlunde det dobbelte antal beboere uløselige situationer op, hvor vi ikke kan snakke os til rette men må stille rettlighed op mod rettlighed og overlade det til retssystemet at træffe en afgørelse.

Eksempler:

Den ene beboer vil have en hund, og andre beboere føler sig generet af det.

Den ene beboer vil race på sin knallert, og andre beboere frygter for deres småbørn og finder larmen ulidelig.

En sindslidende arbejder for egen trykthed men skræmmer andre beboere med sin væremåde og spyd ved indgangsdør.

En traumatiseret flygtningefamilie slås indbyrdes, og flere af småbørnene angriber konstant andre børn og erobrer deres legetøj.

Unge mennesker påsætter ild i opgange eller overfalder systematisk andre

og ofte svage beboere. Og endelig larmer en beboer, så andre nærmest får ødelagt deres dagligdag – og dagligdag og dagligdag...

Nu har jeg nævnt eksempler på forhold eller snarere misforhold, som jeg i bestyrelsen har været med til at forcere en løsning på, og jeg skal forklare hvorfor.

Første fordi

Jeg er som bestyrelsesmedlem via lovgivning forpligtet til at gøre, hvad jeg kan, for at der er ordentlige og trygge forhold for beboerne i foreningens afdelinger. Hvis jeg ikke gør, hvad jeg kan i den retning, eller nogle beboere alligevel – trods jeg gør, hvad jeg kan – føler sig utrygge og svigtede af bestyrelsen, så kan disse beboere anlægge sag mod mig for at have påtaget mig en opgave, som jeg så svigter. En boligforening har ved sin bestyrelse ansvaret for ordentlige forhold, og derfor er der et konstant skriveri og idelig snakken for at prøve at finde ud af konflikter og prøve at klare dem. Er det umuligt som i tilfældet med de unge overfaldsmænd for et par år siden, så skal vi opsigte lejemål og få fjernet overfaldsmændene, så andre beboere igen kan komme til at føle sig trygge i og omkring deres bolig.

Det skal vi altså gøre, og det har vi gjort og brugt flere mio. kr. på og fået medhold i retssystemet. De unge voldsmand og deres familier har måttet fraflytte og har fået hjælp i Århus Kommune til en bolig et andet sted, hvor familien så må prøve at genetablere anstændig, social adfærd..

Andet fordi

Nu vil jeg som bestyrelsesmedlem gerne handle godt i boligforeningen, og jeg finder loven god i denne sag og følger den med glæde. Det siger jeg, fordi jeg tidligere i mit liv valgte at bryde loven om værnepligt og gik i fængsel i stedet for. Men her finder jeg loven rigtig og god og bruger den som sagt med glæde.

Tredje fordi

Når ret står over for ret – en families ret til bolig og andre familiers ret til trygge boligforhold – har vi i Danmark retssystemet til at træffe afgørelse om, hvor skellet mellem de to parter skal

lægges. Vi har netop retssystemet, hvor de modstridende rettigheder kan blive grundigt belyst med hjælpere på hver side og en dommerstand til senere afgørelse. Det er altså ikke noget, vi i boligforeningens bestyrelse skal afgøre. Vi har en sagsinteresse, som vi fører frem, og vi gør yderligere, hvad vi kan, for at den anden part kan fremføre sin sag så godt som muligt. Det betragter vi som en fælles interesse i et godt sagsforløb til afklaring af det for os selv uheldige. Sagsafgørelser er så med til at fastlægge retstilstanden og gi indsigt i vilkårene fremover i en fortløbende proces.

Det menneskelige

Det er ret almindeligt, at beboere, som står over for den katastrofe at miste deres bolig og ikke kunne få en anden i boligforeningen, ønsker en snak med bestyrelsen om sagen. Det har de ret til og får, og vi er i bestyrelsen glade for det samvær.

Det er ikke det samme, som at det er let! For beboere kan vi fremstå som onde mennesker, der vil frarøve dem deres bolig og lige så godt kunne lade være med det. Vores forståelse i bestyrelsen står beskrevet ovenfor.

Men, men, men...

Jeg skal nævne to eksempler:

1.
Vi vil ophæve lejemålet for en sindslidende, som skræmmer andre beboere og tydeligt barrikaderer sig med spyd og stænger. Ved snak i bestyrelsen med den sindslidende og hans bostøtte får jeg en klar fornemmelse af, at jeg tidligere skulle have prøvet at komme i kontakt med den sindslidende, og at forløbet dermed måske kunne være blevet et andet. Alle var enige om, at nu var det for sent, men ved intervention tidligere havde våbnene, som hævdedes at være til pynt, fordi de var så flotte, måske kunne være anbragt et mere diskret sted. Den sindslidendes »hvorfor har I dog ikke snakket med mig?« ramte mig hårdt, og jeg har siden gjort, hvad jeg kunne, for tidligt at undersøge den slags sager.

2.
Faderen i en stor flygtninge- eller indvandrerfamilie sidder dybt ulykkelig

hos os og forklarer os via tolk om sin fortvivlede situation, efter at ét af børnene ved sine handlinger har bragt familiens bolig gennem næsten 20 år i fare. Retten skal afgøre sagen og afveje de forskellige interesser – også at hans familie ikke skal gå helt i opløsning! Alt det, vi får at vide, berører os dybt, og vi gentager og gentager, at det sagte hører til i retten som det, den også skal have med i sine overvejelser, når sagen skal afgøres. Vi er i bestyrelsen ikke en instans, som kan afveje de forskellige interesser og hensyn i forhold til hinanden. Det har vi netop retten til – men hvordan forklare det følelsesmæssigt indforstået til en fortvivlet udlænding, som efter måske en snes år i Danmark ikke taler dansk og formentligt kender danske forhold meget dårligt?

Vi håber i bestyrelsen, at det her indlæg hjælper til at forstå nogle af den senere tid vanskeligheder i foreningen. Vi kan endog sætte os ind i, at mennesker, der kun kender lidt til danske forhold og ikke kan dansk, kan opfatte os som onde, selv om vi som beskrevet finder det forkert. Vi håber derfor, at nogle af de flygtninge og indvandrere, som kan godt dansk, og som vi efterhånden snakker meget med, hjælper i »egne rækker«, hvor vi også af sproglige årsager kun kan hjælpe meget lidt eller slet ikke.